

си права, които въ онова време било опасно да ся изявляватъ и отъ които въ всеки случай, не е било възможно да ся ползватъ. Декретитъ, издадени отъ национално събрание послѣ нощното заседание, отмънили много парични и натурални повиности, които фактически вече не съществували; законодателната власть записала само на хартия онова, което било извършено на французската територия отъ общето движение на народътъ въ края на юлій. Като отмънили феодалнитъ права, събранието захванало да разгльжда обявлението за правата на чловѣкътъ, представенно отъ Ла-Файета на 11-ий Юний, и съставенното введение къмъ новата конституция. Идея за таково обявление била заимствована отъ американцитъ. Събранието дълго обещждало проектътъ на Ла-Файета, разгльждало всеки параграфъ отдѣло, и най послѣ, на 27 Августъ, утвърдило окончателната редакция, въ която основната мисль на авторътъ останала не измънена.

Зибель, въ историята на революционното време, и Шлоссеръ, въ историята на XVIII столѣтие, и двама казватъ, че обявлението за правата на чловѣкътъ, отъ страна на събранието било работа твърдъ неблагоприятна, и че дѣйствието на това обявление послѣдствие са оказало твърдъ разрушително. Безъ съмнѣние, читателътъ е расположенъ по скоро да ся съгласи съ присъдата на двамата забвльжителни историка, отъ колкото съ моето лично мнѣние, което нѣма никакъвъ авторитетъ. Като не гльдамъ на това расположение на читателътъ което отъ своя страна хубаво разбирамъ и одобрявамъ, то азъ въ този случай ще си